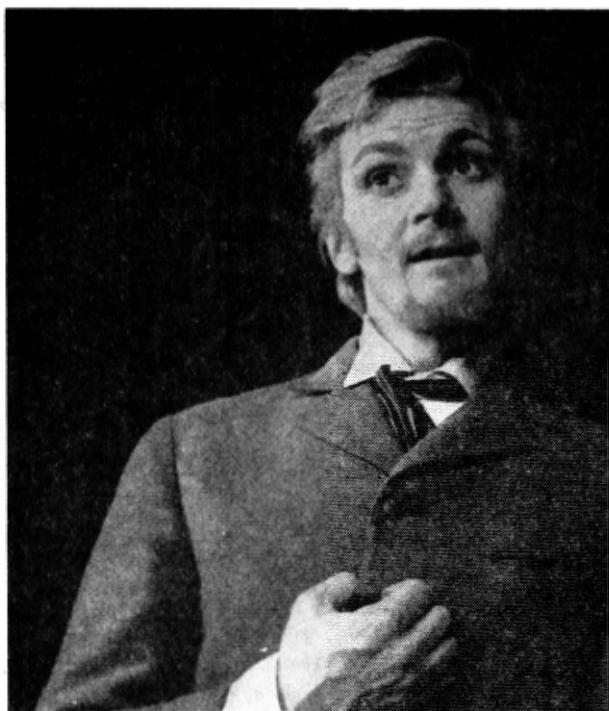

Florin Piersic

de
Mircea
Ștefănescu

De ce, dintre actorii pe care i-am văzut jucând în stagiunea asta, cel care m-a impresionat mai puternic a fost Florin Piersic? O să încerc să răspund — dar nu mai după ce voi mărturisi că, văzând doar câteva spectacole, sînt lipsit de acea cumpănă a judecății, pe care nu ți-o dă decît comparația. E probabil însă că, în cadrul oricărei competiții, creația lui Florin Piersic, în rolul prințului Mișkin din *Idiotul*, ar fi luat cupa.

„Intrînd în pielea personajului” (cum spun actorii), el trebuia să se mențină pe linia unui „om întru totul minnat”, așa cum și-a dorit Dostoievski eroul. Această concepție ideală fiind brădată de contradicții, ele împuneau interpretului să realizeze prin el însuși — adică cu resurse luate nu din lite-

ra oscilantă a textului, ci din substanța intimă a personajului — omogenitatea rolului. Faptul că a reușit atât de impresionant, denotă, în primul rînd, că Florin Piersic a participat la studiul rolului cu o mare acuitate spirituală, că inteligența și intuiția s-au întrecut în a-i oferi singura haină pe care o putea purta prințul pentru a te face să pricepi, din capul locului, că nu e idiot. Fiindcă, biruința rolului trebuie cîștigată din prima clipă. Mișkin nu e un rol de surpriză; trebuie să te contopești cu el de la început, pe cale afectivă. Doar e știut că e greu să trăiești între șacali și să fii inger, fără să pari idiot!

Spectatorul trebuie să-l urmărească încontinuu pe Mișkin pe aceste două planuri suprapuse: ce pare și ce este.

Că Florin Piersic este un mare actor de compoziție, asta o știam de cînd era student și a făcut o reală creație în rolul lui Peer Gynt. Dar pentru Mișkin, darul și știința compoziției nu sînt suficiente. Ca să-ți apropii toate stîngăciile și naivitățile derutante ale personajului, fără să devii nici o clipă ridicol (față de spectator) — și să-i comunicî acestuia un portret unitar și clar, trebuie să dispui de o calitate majoră, pe care n-o poate deține decît fondul uman al interpretului: puritatea. Cu alte cuvînte, nu ajunge să compui ingerul pe cale chimică; trebuie să-l ai în tine. Cred că, în primul rînd, asta este taina cea mare a biruinței — și de multe ori a biruințelor — lui Florin Piersic, acest permanent adolescent al teatrului românesc.